लोकपालेषु यातेषु मामुवाचाथ मातलिः। द्रष्टुमिच्छति शक्रस्त्वां देवराजो महाद्युते।
संसिध्यस्व महाबाहो कुरु कार्य्यमनन्तरं। पश्य पुण्यकृतांल्लोकान् सशरीरो दिवं व्रज। १२०२५
देवराजः सहस्राक्षस्त्वां दिदृक्षति भारत। इत्युक्तोऽहं मातलिना गिरिमामन्त्र्य शैशिरं।
प्रदक्षिणमुपावृत्य समारोहं रथोत्तमं। चोदयामास स हयान् मनोमारुतरंहसः।
मातलिर्हयतत्त्वज्ञो यथावद्भूरिदक्षिणः। अवैक्षत च मे वक्त्रं स्थितस्याथ स सारथिः।
तथाभ्रान्ते रथे राजन् विस्मितश्चेदमब्रवीत्। अत्यद्भुतमिदं त्वद्य विचित्रम्प्रतिभाति मे।
यदास्थितो रथं दिव्यं पदान्न चलितः पदं। देवराजोऽपि हि मया नित्यमत्रोपलक्षितः। १२०३०
विचलन् प्रथमोत्पाते हयानां भरतर्षभ। त्वं पुनः स्थित एवात्र रथे भ्रान्ते कुरूद्वह।
अतिशक्रमिदं सर्व्वं तवेति प्रतिभाति मे। इत्युक्त्वाकाशमाविश्य मातलिर्व्विबुधालयान्।
दर्शयामास मे राजन् विमानानि च भारत। स रथो हरिभिर्युक्तो ह्यूर्द्ध्वमाचक्रमे ततः।
ऋषयो देवताश्चैव पूजयन्ति नरोत्तम। ततः कामगमाल्लोकानपश्यं वै सुरर्षिणां।
गन्धर्व्वाप्सरसाञ्चैव प्रभावममितौजसां। नन्दनादीनि देवानां वनान्युपवनानि च। १२०३५
दर्शयामास मे शीघ्रं मातलिः शक्रसारथिः। ततः शक्रस्य भवनमपश्यममरावतीं।
दिव्यैः कामफलैर्वृक्षैरत्नैश्च समलङ्कृतां। न तत्र सूर्य्यस्तपति न शीतोष्णे नच क्लमः।
न बाधते तत्र रजस्तत्रास्ति न जरा नृप। न तत्र शोको दैन्यं वा दौर्ब्बल्यञ्चोपलक्ष्यते।
दिवौकसां महाराज न ग्लानिररिमर्दन। न क्रोधलोभौ तत्रास्तां सुरादीनां विशाम्पते।
नित्यं तुष्टाश्च ते राजन् प्राणिनः सुरवेश्मनि। नित्यपुष्पफलास्तत्र पादपा हरितच्छदाः। १२०४०
पुष्करिण्यश्च विविधाः पद्मसौगन्धिकायुताः। शीतस्तत्र ववौ वायुः सुगन्धी जीवनः शुचिः।
सर्व्वरत्नविचित्रा च भूमिः पुष्पविभूषिता। मृगद्विजाश्च बहवो रुचिरा मधुरस्वराः।
विमानगामिनश्चात्र दृश्यन्ते बहवोऽम्बरे। ततोऽपश्यं वसून् रुद्रान् साध्यांश्च समरुद्गणान्।
आदित्यानश्विनौ चैव तान् सर्व्वान् प्रत्यपूजयं। ते मां वीर्य्येण यशसा तेजसा च बलेन च।
अस्त्रैश्चाप्यन्वजानन्त संग्रामे विजयेनच। प्रविश्य तां पुरीं दिव्यां देवगन्धर्व्वपूजितां। १२०५५
देवराजं सहस्राक्षमुपातिष्ठं कृताञ्जलिः। ददावर्द्धासनं प्रीतः शक्रो मे ददताम्वरः।
बद्धमानाच्च गात्राणि पस्पर्श मम वासवः। तत्राहं देवगन्धर्व्वैः सहितो भूरिदक्षिणैः।
अस्त्रार्थमवसं स्वर्गे शिक्षाणोऽस्त्राणि भारत। विश्वावसोश्च वै पुत्रश्चित्रसेनोऽभवत् सखा।
स च गान्धर्व्वमखिलं ग्राहयामास मां नृप। तत्राहमवसं राजन् गृहीतास्त्रः सुपूजितः।
सुखं शक्रस्य भवने सर्व्वकामसमन्वितः। शृण्वन् वै गीतशब्दञ्च तूर्य्यशब्दञ्च पुष्कलं। १२०६०
पश्यंश्चाप्सरसः श्रेष्ठा नृत्यन्तीर्भरतर्षभ। तत्सर्व्वमनवज्ञाय तथ्यं विज्ञाय भारत।
अत्यर्थं प्रतिगृह्याहमस्त्रेष्वेव व्यवस्थितः। ततोऽतुष्यत् सहस्राक्षस्तेन कामेन मे विभुः।
एवं मे वसतो राजन्नेष कालोऽत्यगाद्दिवि। कृतास्त्रमतिविश्वस्तमथ मां हरिवाहनः।